Zeul alb

Pompiliu Kostas Radulescu

26/12/2007

Trenul gonea, scărţăind pe şinele sale ca nişte nesfărşite macaroane ruginii indoite sub povara apăsătoare a soarelui de miez de vară. Grăbea spre orizontul mereu departe, unind cerul şi pământul ca-ntr-un prelung sărut stropit cu pistruii vieţii răzleţe. Oamenii, trăind in lumea lor mică, privind inspăimântaţi către Calul de Foc ce le brăzda existenţa cu realitatea sutelor sale de potcoave rotunde şi greoaie, aşteptau. Aşteptau ca, aşa cum promisese, El să vină şi să ii ia in lumea lui plină de flori şi iarbă verde.

Â - Prindeţi-l!, urlă neputincios controlorul, sprijinindu-se de pervazul uneia dintre ferestre. Tănărul dăduse colţul ultimului compartiment, iar acum glasul său inverşunat răsuna macabru in tigva uscată a vagonului gol. O idee nebunească ii inţepă violent creierul. Da! De data asta i-o va plăti cu vărf şi indesat nenorocitului! Şi sprinten se indreptă spre cabina de comandă. Glisă cartela metalică peste micul senzor intunecat. Cu un băzăit fin, uşa alunecă in lături inghiţită de peretele capitonat şi bărbatul păşi sigur in ovalul alb al incăperii. Plăcile fluorescente de pe pereţii laÂterali intrară in contact, şi totul in jur prinse a se lumina. Controlorul se apropie de micul panou de comandă. Tastatura străvezie lucea rece. Bărbatul atinse butoanele concave, urmărind pe ecranul alăturat simboluri mărunte ce apăreau, inşiruindu-se ordonat. Omul zămbi răutăcios. "Operaţiune incepută!", se făcu auzit glasul plăcut al maşinii. "10 secunde până la desprinderea ultimului segment! 9â€¦, 8â€¦, 7â€¦, 6â€¦". Clipele se scurgeau fără intoarcere in creierul maşinăriei fără viaţă. "5â€¦, 4â€¦, 3â€¦, 2â€¦, 1â€¦! Operaţiune incheiată!", anunţă după un moment. "Ultimul segment desprins! Nu mai depinde de centru!"

Un vuiet prelung se ridică, făcănd ocolul incăperii largi, zdrobind parcă totul in jur. Bărbatul rădea. Rădea, găndindu-se la tănărul prins in propria capcană, murind cu fiecare secundă, sfărşindu-se ca un găND, topindu-se in el insuşi. Bărbatul rădea, iar trenul işi continua drumul, alunecănd impasibil pe răul său de fier, dincolo de privirile celor mici.

*

Vagonul zăcea neputincios pe linia ferată. Soarele zgăria cu unghiile sale fierbinţi vopseaua argintie, făcănd-o să lucească orbitor sub orele greoaie ale amiezii. In nisip, urme de paşi aliniaţi cursiv, apoi din ce in ce mai dezordonaţi, pentru a se sfărşi intr-o dără groasă, brutală, ghidau ca un arătător uriaş spre corpul fără vlagă intins pe jos. Tănărul scuipă ţărăna ce-i scrăşnea printre dinţi şi, cu ultimele puteri, dădu să se ridice. Fără folos, căci faţa i se afundă din nou in nisipul fin. Incercă să privească indărăt. Vagonul incins, unic punct de reper in imensitatea moartă, rămăsese insă mult in urmă, iar ochii săi obosiţi nu-l mai putură localiza. Incercase să se simtă rănit. Incercase să victimizeze sau să se declare el insuşi vinovat, dar acum nici măcar urletul neputincios al controlorului nu-i mai reveni in mintea stoarsă de puteri. Urmărea cu privirea inceţoşată

micile vărtejuri de nisip iscate de respiraţia sa greaâ€¦ incetul cu incetul devenea insensibil la soarele arzător, la nisipul ce-i gădila nările. O amorţeală bolnăvicioasă il cuprinse. Pleoapele grele prinseră a se inchideâ€¦ Iar ceaţa din faţa ochilor, tot mai deasă, tot mai intunecatăâ€¦ Simţi o mănă aşezăndu-i-se blănd pe umăr, apoi, nimic.

Soarele il izbea in faţă. Se trezi speriat, apoi căzu sfărşit pe perna moale. Avea o durere acută de cap, iar senzaţia de leşin abia ii ingăduia căteva gesturi simple. Incercă să-şi maseze tămplele, dar măinile grele nu-l ascultară.

Intoarse capul cu grijă şi privi in jur. Incăperea ii părea un cort de campanie, insă cu mult mai mare. De formă oarecum rectangulară, o gaură tăiată in peretele cenuşiu de pănză lăsa căteva raze să lumineze interiorul. Nici un obiect de mobilier nu umplea incăperea, iar patul in care se afla era mai degrabă o saltea groasă intinsă direct pe pămănt. Abia acum observă o femeie intre două vărste moţăind pe un taburet la căpătăiul său. Ţinea in măini o făşie umedă de pănză, iar un lighean cu apă zăcea pe jos la picioarele ei. Intinse incet măna, intenţionănd să o trezească, cănd o siluetă robustă intră pe uşa cortului. Fără o vorbă, aşeză in apropierea sa un obiect, apoi, văzăndu-l treaz, se inclină adănc şi ieşi. Trezită probabil de inopinata apariţie, femeia ii zămbi larg, prietenos, arătăndu-şi dinţii albi ce contrastau plăcut cu pielea intunecată. Inmuie compresa in lighean şi i-o aplică pe frunte. Ieşi, la răndul ei, cu capul plecat.

Inchise ostenit ochii. Compresa răcoroasă il moleşea.

Aţipise, cănd şoapte precipitate il readuseră la realitate. In prag, trei siluete gesticulau agitate. Intălnindu-i privirile, bărbaţii tăcură pe dată.

Urmare din numărul anterior

Încurcat, unul dintre ei înaintă. Se înclină, apoi dregându-şi glasul spuse, pe când ceilalţi se retrăgeau discret spre un colţ mai întunecat al încăperii:

– Bine ai venit printre noi…, şoväi, căutând aprobarea în ochii celorlalţi. Ştiu că eşti obosit acum! Trebuie să te refaci, să-ţi recapeţi puterile. Aşa că n-am să te reţin!, spuse pe nerăsuflate. Ceilalţi îi făcură semn să continue.

– Tot ce vreau să-ţi spun este că eu… noi toţi vom avea grijă de tine, aşa cum şi tu ne vei sprijini de câte ori vom avea nevoie, cu puterea şi înţelepciunea ta! şi se retrase cu un pas în spate. Dădu să mai spună ceva, dar glasul tremurător nu-l mai ascultă. Se înclină iute şi ieşi sub privirile mustrătoare ale celor doi bătrâni. Ieşind din umbră, se apropiară şi, plecându-se în faţa celui care zăcea în faţa lor, murmurară într-un glas:

– El e regele nostru! Îl recunoaştem şi-l slăvim! Suntem una cu el!, apoi ieşiră la rândul lor.

Tânărul zâmbi. Mai că-i mulţumea controlorului pentru ce făcuse. În orice caz, o ducea mai bine decât el. Nu tu avertismente şi penalizari, ci doar daruri şi foarte multe plecăciuni. Nu prea avea el habar de ce se petrecea de fapt, dar, oricum, nimeni nu se poartă aşa de frumos cu tine doar pentru că erai gata să mori de sete în deşert. Trebuia să mai fie ceva la mijloc… Dar nu voia să-şi strice ziua gândindu-se la asta. Deocamdată găsise un loc unde să mănânce şi să doarmă pe gratis şi n-avea de gând să lase să-i scape o aşa ocazie. Se întinse cât era de lung pe salteaua moale. Îşi puse mâinile sub cap şi începu să fluiere. Căscă. Avea chef să mai lenevească puţin, aşa că puse capul pe pernă şi închise ochii. Dar voci venite de afară îl făcură să tresară. Pânza ce acoperea intrarea se despică şi cei adunaţi în faţa cortului se dădură în lături. Un bătrân, susţinut grijuliu de doi bărbaţi, păşi nesigur înăuntru, ochii orbi căutând zadarnic ceva în jur. Se apropiară de căpătâiul său. Aşezat acum pe un scaun, bătrânul sta cu mâinile întinse către el. Degetele răşchirate frământau aerul. Tânărul se ridică uşor şi, apropiindu-se, îi aşeză palmele pe chipul său. Bătrânul îi urmări precipitat liniile feţei. Deodată se opri. O lacrimă i se rostogoli pe obrazul uscat şi se aruncă în genunchi

sărutându-i mâna.

– Dă-ne viaţă!, exclamă gâtuit. Tânărul, înmărmurit, nu putu articula nici un cuvânt. Cei doi bărbaţi, îngenuncheaţi şi ei, şedeau cu capetele plecate, neîndrăznind să-l privească în ochi. Apoi se ridicară şi ieşiră, susţinând trupul tremurând al bătrânului.

Rămase mult timp aşa, când, prin crăpătura cortului, o mogâldeaţă se strecură fără zgomot înăuntru. Tânărul închise repede ochii. O mână mică îl atinse pe umăr.

– Nu te mai preface!, se auzi o voce de copil. Ştiu că tu nu dormi niciodată. Tu ne urmăreşti mereu!, şi se aşeză pe saltea lângă el. Deschise ochii. Figura tuciurie a copilului lucea în razele soarelui în amurg. Ochii negri îl urmăreau atent.

– Cine ţi-a spus asta?, întrebă.

– Nimeni! În Carte scrie asta.

– Ce carte?

– Cartea după care învăţăm!, răspunse.

– Şi ce învăţaţi voi?, îl scrută din ce în ce mai curios.

– Tot! Cum să mâncăm, cum să ne îmbrăcăm, cum să ne rugăm…

– Ce scrie în cartea asta despre mine?, îl întrerupse. Copilul îl privi serios.

– Că Regele nostru puternic şi înţelept va veni şi noi vom deveni una cu el!

– Tu crezi că eu sunt regele tău?

– Al tuturor!, răspunse hotărât.

– Nu, vreau să ştiu dacă tu crezi asta!

– Eşti aici…, şi spunând asta îşi puse capul pe pieptul lui. Încurcat, tânărul îl mângâie pe creştet. Ridicând ochii, zări în prag chipul femeii care-l îngrijise. Îşi chemă copilul mustrător. Ieşiră, dar femeia se întoarse aproape imediat ţinând în mâini un vas plin. I-l întinse. Tânărul bău licoarea răcoroasă.

– Ai grijă de noi!, îi şopti femeia cu ochii în pământ şi dispăru dincolo de intrarea cortului. Omul îşi trecu mâinile peste faţă. Nu înţelegea pe de-a-ntregul ce i se întâmpla. Poate că într-adevăr aveau nevoie de el. Poate că i-ar fi putut ajuta. Dar cu ce? Voia să facă ceva pentru ei. Îi salvaseră viaţa şi avuseseră atâta grijă de el. O toropeală cumplită îi închise deodată ochii. Făcu un efort pentru a-i deschide, dar era peste puterile lui. O noapte neagră îl înghiţi, apoi nimic…

*

Răceala cătuşelor strânse îl scutură din amorţeală. Legat de mâini şi de picioare, tânărul sta lungit pe masa îngustă, ale cărei margini abia îl cuprindeau. Nu se mai afla înăuntrul cortului spaţios de mai înainte. Încercă să privească în jur, dar zăbala fixată în lemnul mesei nu-i permise nici cea mai mică mişcare. O voce gravă recita ceva, dar nu putu distinge vreun cuvânt. În jur se adunase tot satul. Murmurau aprobator din când în când, dând din cap. I se făcu frică. Încercă să strige, dar vocea îl acoperi umplând sala:

– … şi puterea Lui va fi puterea noastră, înţelepciunea Lui va fi înţelepciunea noastră. Trupul Lui va fi în noi şi noi vom fi una cu El! Ce a fost scris astăzi s-a împlinit! Şi implântă adânc lama tăioasă în trupul întins în faţa sa.

Sfârşit